

**Udenrigsministeriet**  
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret  
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K  
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240  
19. januar 2018

### Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

### Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-671/16	<b>Inter-Environnement Bruxelles e.a.</b> Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet »planer og programmer« omfatter en forordning om byplanlægning, der er vedtaget af en regional myndighed: – som indeholder en kortlægning, der fastsætter dens anvendelsesområde, der er begrænset til et enkelt kvarter, og som inden for dette område afgrænser forskellige blokke, hvor der gælder særlige regler for så vidt angår beliggenheden af og højden på bygninger, og som ligeledes fastsætter særlige bestemmelser for anvendelsen af de zoner, der omkranser bygningerne, såvel som nøjagtige angivelser for den fysiske anvendelse af visse regler, der er fastsat under hensyntagen til vejene, de lige linjer, der krydser disse veje vinkelret og afstandene i forhold til byggelinjen for disse veje, og – som forfølger et formål om fornyelse af det omhandlede kvarter, og – som fastsætter regler for udformningen af ansøgningerne om byggetilladelse, der er betinget af en vurdering af indvirkningen på miljøet i dette kvarter?»	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	GA	25.01.18

C-160/17	<p><b>Thybaut e.a</b></p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet planer eller programmer omfatter et perimetre, der er fastsat i en lovbestemmelse og vedtaget af en regional myndighed: – som alene har til formål at fastsætte omkredsen af en geografisk zone, hvori der kan gennemføres et byplanlægningsprojekt, idet det forudsættes, at dette projekt, som skal forfølge et bestemt formål – i det foreliggende tilfælde vedrøre ændring og udvikling af bymæssige funktioner og som kræver opførelse, ændring, udvidelse og nedlæggelse af veje eller overbygninger over veje på jord eller offentlige områder – danner grundlag for vedtagelsen af perimetret, som således medfører accept af princippet for projektet, men at projektet endvidere skal være genstand for en tilladelse, som kræver en vurdering af indvirkningerne; og – som processuelt set bevirker, at ansøgninger om tilladelse til handlinger eller arbejder inden for dette perimetre er omfattet af en fravigelsesprocedure, idet de bymæssige krav, der fandt anvendelse på de pågældende jorder inden vedtagelsen af perimetret, fortsat finder anvendelse, men således at retten til denne procedure kan gøre det muligt lettere at opnå en fravigelse af disse krav; – og som er omfattet af en formodning for, at ekspropriationer, der sker i forbindelse med den hertil vedlagte ekspropriationsplan, sker i offentlighedens interesse?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	GA	25.01.18
C-207/16	<p><b>Ministerio Fiscal</b></p> <p>1) Er det muligt at fastslå, om der er tale om en tilstrækkelig grov kriminalitet, som retfærdiggør et indgreb i de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i chartrets artikel 7 og 8, ved alene at tage den straf i betragtning, som kan idømmes for den efterforskede forbrydelse, eller er det tillige nødvendigt at fastslå, at der i forbindelse med den kriminelle adfærd foreligger særlige niveauer for krænkelse af individuelle og/eller kollektive retsgoder? 2) Hvis man ved fastsættelsen af forbrydelsens grovhed udelukkende henholder sig til den straf, der kan idømmes, og til Unionens forfatningsmæssige principper, som Domstolen har anvendt i dom af 8. april 2014 som kriterium for en streng efterprøvelse af direktivet, hvad bør denne minimumsgrænse i påkommende tilfælde da være? Ville det være foreneligt med en generel bestemmelse om en grænse på tre års fængsel?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet	Mundtlig forhandling	29.01.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-179/16	<p><b>F. Hoffmann-La Roche e.a.</b></p> <p>Sagen vedrører: 1) Giver en korrekt fortolkning af artikel 101 TEUF mulighed for at opfatte parterne i en licensaftale som konkurrenter, såfremt licenstageren driver virksomhed på det relevante marked alene i kraft af den omhandlede aftale? Er eventuelle begrænsninger af konkurrencen iværksat af licensgiveren over for licenstageren, selv om de ikke udtrykkeligt er fastsat i licensaftalen, i en sådan situation da undtaget fra anvendelsesområdet for artikel 101, stk. 1, TEUF, eller omfattes de under alle omstændigheder af anvendelsesområdet for den lovbestede undtagelse i artikel 101, stk. 3, TEUF og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Kan de nationale konkurrencemyndigheder i medfør af artikel 101 TEUF definere det relevante marked selvstændigt i forhold til indholdet af markedsføringstilladelse for lægemidler udstedt af den kompetente lægemiddelmyndighed og Det Europæiske Lægemiddelagentur (AIFA og EMA), eller forholder det sig tværtimod således, at det juridisk relevante marked med hensyn til godkendte lægemidler i henhold til artikel 101 TEUF skal opfattes som defineret og udformet primært af den kompetente lægemiddelmyndighed på en også for de nationale konkurrencemyndigheder bindende måde? 3) Giver artikel 101 TEUF – også i lyset af bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, og i særdeleshed artikel [6] om markedsføringstilladelse for lægemidler – mulighed for at opfatte et lægemiddel til off-label-brug og et lægemiddel, der har opnået en markedsføringstilladelse med hensyn til de samme terapeutiske indikationer, som substituerbare og dermed at inkludere dem i det samme relevante marked? 4) Er det i medfør af artikel 101 TEUF ved afgrænsningen af det relevante marked, ud over lægemidlernes væsentlige substituerbarhed på efterspørgselsiden, relevant at fastlægge, hvorvidt udbuddet af disse lægemidler på markedet er sket i overensstemmelse med lovgivningen om markedsføring af lægemidler eller ej? 5) Kan en samordnet praksis, der har til formål at fremhæve den ringere sikkerhed ved eller den mindre effektive virkning af et lægemiddel – såfremt denne ringere sikkerhed eller mindre effektive virkning, selv om den ikke understøttes af sikker videnskabelig viden, imidlertid i lyset af den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder tilgængelige videnskabelige viden heller ikke ubestrideligt kan udelukkes – under alle omstændigheder opfattes som en aftale med konkurrencebegrænsende formål?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	23.01.18
C-530/16	<p><b>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</b></p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	23.01.18

	<p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU og om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering (1), idet — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sikkerhedsmyndigheden er uafhængig af alle jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, ansøgere om sikkerhedscertifikater og ordregivere, og — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at undersøgelsesorganet er uafhængigt af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere</p> <p>— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-433/15	<p><b>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik</b></p> <p>Påstande: — a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser, som den er pålagt ved de relevante bestemmelser i EU-retten for de pågældende produktionsår, og nærmere bestemt i henhold til artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 3950/1992 (1), artikel 4 i forordning (EF) nr. 1788/2003 (2), artikel 79, 80 og 83 i forordning (EF) 1234/2007 (3), samt hvad angår Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, artikel 7 i forordning (EF) 536/1993 (4), artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1392/2001 (5), og endelig artikel 15 og 17 i forordning (EF) nr. 595/2004 (6), idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009), rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse, samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte salg, eller når de ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.</p> <p>— b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	24.01.18
C-360/16	<p><b>Hasan</b></p> <p>Sagen vedrører: 1. I en sag, hvor tredjelandsstatsborgeren efter at have indgivet asylansøgning nr. to i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) på grundlag af rettens afvisning af hans ansøgning om udsættelse af afgørelsen om overførsel i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.01.18

	<p>(Dublin III-forordningen) er blevet overført til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat, hvor den første asylansøgning blev indgivet (i den foreliggende sag Italien), og han derefter omgående illegalt er vendt tilbage til den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland): a) Er det ifølge principperne i Dublin III-forordningen sagens stilling på tidspunktet for overførslen, der er afgørende for retens prøvelse af en afgørelse om overførsel, fordi ansvaret er blevet endeligt fastslået ved den rettidigt gennemførte overførsel, og Dublin III-forordningens ansvarsrelevante bestemmelser derfor ikke længere finder anvendelse for så vidt angår den videre udvikling, eller skal der tages hensyn til efterfølgende udviklinger i de omstændigheder, som generelt er væsentlige for ansvaret – f.eks. udløb af frister for tilbagetagelse eller (fornyet) overførsel? b) Er det, efter at fastlæggelsen af ansvaret er afsluttet, på grundlag af afgørelsen om overførsel muligt at foretage yderligere overførsler til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat, og er denne medlemsstat fortsat forpligtet til at modtage tredjelandsstatsborgeren? 2. Hvis ansvaret ikke er endeligt fastslået ved overførslen: Hvilken af de nedenfor anførte bestemmelser finder i et sådant tilfælde anvendelse på en person som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), på grund af den endnu vererende appelsag til prøvelse af den allerede håndavede overførselsafgørelse: a) Dublin III-forordningens artikel 23 (analogt) med den konsekvens, at der ved en fornyet anmodning om tilbagetagelse, som ikke fremsættes inden for fristen, kan indtræde en overgang af ansvaret i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2 og 3, eller b) Dublin III-forordningens artikel 24 (analogt) eller c) ingen af de under a) og b) nævnte bestemmelser? 3. I tilfælde af, at hverken Dublin III-forordningens artikel 23 eller artikel 24 finder (analog) anvendelse [andet spørgsmål, litra c)]: Kan der på grundlag af den anfægtede afgørelse om overførsel foretages yderligere overførsler til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien), indtil den til prøvelse af denne afgørelse iværksatte appelsag er afsluttet, og er denne medlemsstat fortsat forpligtet til at modtage tredjelandsstatsborgeren – uafhængigt af indgivelse af yderligere ansøgninger om tilbagetagelse uden overholdelse af fristerne i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 3, eller artikel 24, stk. 2, og uafhængigt af fristerne for overførsel i henhold til Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2? 4. I tilfælde af, at Dublin III-forordningens artikel 23 finder (analog) anvendelse [andet spørgsmål, litra a)]: Er den fornyede anmodning om tilbagetagelse bundet til en ny frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2 (analogt)? I bekræftende fald: Begynder denne nye frist at løbe, når den ansvarlige myndighed får kendskab til, at den pågældende er indrejst igen,</p>			
--	--	--	--	--

	<p>eller er det en anden begivenhed, der er afgørende for, hvornår fristen begynder at løbe? 5. I tilfælde af, at Dublin III-forordningens artikel 24 finder (analog) anvendelse på en sådan person [andet spørgsmål, litra b]]: a) Er den fornyede anmodning om tilbagetagelse bundet til en ny frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt)? I bekræftende fald: Begynder denne nye frist at løbe, når den ansvarlige myndighed får kendskab til, at den pågældende er indrejst igen, eller er det en anden begivenhed, der er afgørende for, hvornår fristen begynder at løbe? b) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt): Medfører indgivelse af en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3, et direkte ansvar for den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland), eller kan denne uden at være bundet af en frist og på trods af den nye asylansøgning på ny anmode den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien) om tilbagetagelse eller overføre den udenlandske statsborger til denne medlemsstat uden anmodning om tilbagetagelse? c) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt): Skal den omstændighed, at der i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) verserer en sag vedrørende en asylansøgning, som er indgivet før overførslen, i en sådan situation sidestilles med en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3? d) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt), og udlændingen ikke indgiver en ny asylansøgning, og den omstændighed, at der i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) verserer en sag vedrørende en asylansøgning, som er indgivet før overførslen, ikke sidestilles med en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3: Kan den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) uden at være bundet af en frist på ny anmode den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien) om tilbagetagelse eller overføre den udenlandske statsborger til denne medlemsstat uden anmodning om tilbagetagelse?</p>			
C-473/16	<p><b>F</b> Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at der i forbindelse med asylansøgere, der tilhører gruppen af LGBTI-personer [lesbiske, bøsser, biseksuelle, transseksuelle og interseksuelle] indhentes og vurderes en sagkyndig erklæring fra</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.01.18

	<p>en retsmedicinsk psykolog, der er baseret på projektive personlighedstests, når der i forbindelse med udarbejdelsen af erklæringen hverken stilles spørgsmål vedrørende asylansøgerens seksuelle vaner eller foretages en fysisk undersøgelse af vedkommende? 2) I tilfælde af, at den i det første spørgsmål nævnte sagkyndige erklæring ikke kan anvendes som bevis, skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da fortolkes således, at – i de tilfælde, hvor asylansøgningen baseres på forfølgelse på grund af seksuel orientering – hverken de nationale administrative myndigheder eller domstolene har mulighed for ved hjælp af sagkyndige metoder at undersøge sandfærdigheden af asylansøgerens udtalelser, uanset disse metoders nærmere kendetegn?</p>			
C-498/16	<p><b>Schrems</b></p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at en »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse mister denne egenskab, hvis han efter længere tids benyttelse af en privat Facebook-konto i forbindelse med håndhævelsen af sine krav udgiver bøger, holder foredrag til dels mod vederlag, driver web-sites, indsamler donationer til håndhævelse af kravene og lader talrige forbrugere overdrage deres krav til ham mod tilsagn om, at de vil få del i et eventuelt positivt resultat af søgsmål efter fradrag af sagsomkostninger? 2. Skal artikel 16 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en forbruger i en medlemsstat samtidig med sine egne krav som følge af en forbrugertransaktion ved sagsøgerens værneting også kan gøre andre forbrugeres lignende krav gældende, når disse forbrugere har bopæl i a. samme medlemsstat b. en anden medlemsstat eller c. et tredjeland og kravene i medfør af disse forbrugertransaktioner med samme sagsøgte og i samme retlige sammenhæng er blevet overdraget til ham, og overdragelsen ikke er led i sagsøgerens erhvervsmæssige eller professionelle virke, men tjener til fælles håndhævelse af kravene?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	25.01.18
C-683/16	<p><b>Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.</b></p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde og jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlems-</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	25.01.18

	<p>statens forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som har indvirkning på fiskerfartøjer fra andre medlemsstater, og hvormed der indføres et omfattende forbud mod erhvervsfiskeri i Natura 2000-områder med bundberørende fiskeredskaber og bundsat garn (»hildings- og indfiltringsgarn«)? Navnlig ønskes følgende oplyst: a) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at forbuddet mod de i det første spørgsmål nævnte fangstmetoder er omfattet af begrebet »bevarelsesforanstaltninger«? b) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at begrebet »andre medlemsstaters fiskerfartøjer« også omfatter de fiskerfartøjer fra en anden medlemsstat, som sejler under medlemsstaten Forbundsrepublikken Tysklands flag? c) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at udtrykket »opfylder målsætningerne for den relevante EU-lovgivning « også omfatter sådanne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaten, som blot fremmer de målsætninger, der er nævnt i den nævnte EU-lovgivning? 2. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde eller jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader? 3. Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares alternativt eller kumulativt benægtende: Er EU's enekompetence på området for bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles</p>			
--	--	--	--	--



	fiskeripolitik i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for, at medlemsstaten kan vedtage de fornævnte foranstaltninger?			
C-314/16	<p><b>Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik</b></p> <p>Påstande: 1. Det fastslås, at a) Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 4, litra d) og f), i direktiv 2006/126/EF, idet den ikke har sikret, at definitionerne af kategori C1 og C kun vedrører andre biler end biler af kategori D1 eller D. b) Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 4, litra h), i direktiv 2006/126/EF (1), idet den har begrænset definitionen af kategori D1 til biler, der er konstrueret og fremstillet til befordring af flere end 8 personer.</p> <p>2. Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	25.01.18
Forenede sager C-360/15 og C-31/16	<p><b>X m.fl.</b></p> <p>Sag C-31/16 vedrører: 1) Skal begrebet »tjenesteydelse« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 1), fortolkes således, at detailhandel, der består af salg af varer som sko og tøj til forbrugere, er en tjenesteydelse, som tjenesteydelsesdirektivet finder anvendelse på i henhold til dets artikel 2, stk. 1)? 2) I henhold til den ordning, der omhandles nedenfor i punkt 8, skal bestemte former for detailhandel, såsom salg af sko og tøj, ikke være tilladt i området uden for bycentret af hensyn til at bevare af livskvalitet i bycentrum og for at forhindre tomme ejendomme i den indre by. Er en forskrift, der indeholder en sådan ordning, omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, henset til dettes niende betragtning, fordi sådanne forskrifter må betragtes som »regler om [...] by- og landplanlægning [...] der ikke specifikt regulerer eller indvirker på servicevirksomheden, men som skal overholdes af tjenesteyderne under udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed på samme måde som af enkeltpersoner, der handler som privatpersoner«? 3) Er det tilstrækkeligt til at antage, at der foreligger en grænseoverskridende situation, at det på ingen måde kan udelukkes, at en detailhandelsvirksomhed vil kunne etablere sig i området, eller at detailhandelsvirksomhedens kunder vil kunne komme fra en anden medlemsstat, eller skal der være faktiske holdpunkter herfor? 4) Finder tjenesteydelsesdirektivets kapitel III (etableringsfriheden) anvendelse på rent interne situationer, eller finder Domstolens praksis vedrørendetraktatbestemmelserne om etableringsfriheden og om den frie udveksling af tjenesteydelser i rent interne situationer anvendelse ved prøvelsen af spørgsmålet, om dette kapitel finder anvendelse? 5a) Er en i en lokalplan indeholdt ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet</p>	<p>Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen Forbrugerombudsmanden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Miljøstyrelsen</p>	Dom	30.01.18

	<p>af begrebet »krav« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 7), og artikel 14, nr. 5), og ikke af begrebet »tilladelsesordning« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 6), og artikel 9 og 10? 5b) Er tjenesteydelsesdirektivets artikel 14, nr. 5) – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »krav« – eller tjenesteydelsesdirektivets artikel 9 og 10 – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »tilladelse« – til hinder for, at en kommunalforvaltning fastsætter en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede? 6) Er en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af artikel 34 til 36 TEUF eller artikel 49 til 55 TEUF, og finder i bekræftende fald de af Domstolen anerkendte undtagelser – såfremt proportionalitetsprincippet er overholdt – da anvendelse? Sag C-360/15 vedrører: X (1) Skal artikel 2, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at denne bestemmelse [org. s. 16] finder anvendelse på et gebyr, der opkræves af et organ i en medlemsstat for at behandle en ansøgning om tilladelse af tidspunkt, sted og gennemførelsesmåde for gravearbejder i forbindelse med udlægning af kabler til et offentligt elektronisk kommunikationsnet? (2) Skal kapitel III i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at det også finder anvendelse på rent interne situationer? (3) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked på baggrund af niende betragtning til dette direktiv fortolkes således, at det ikke finder anvendelse på en ordning, hvorefter den, der har til hensigt at udføre gravearbejder i forbindelse med udlægning, vedligeholdelse og fjernelse af kabler til et offentligt elektronisk kommunikationsnet, skal anmelde dette til kommunalbestyrelsen, og denne ikke er beføjet til at forbyde disse gravearbejder, men beføjet til at fastsætte betingelser med hensyn til tidspunktet, stedet og den måde, som arbejderne skal gennemføres på, og med hensyn til fremme af gensidigt brug af indretninger og afstemning af [org. s. 17] de planlagte arbejder med de ansvarlige for andre anlæg i jorden? (4) Skal artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en tilladelse, der vedrører stedet, tidspunktet og gennemførelsesmåden for gravearbejder i forbindelse med udlægning af kabler til et elektronisk kommunikationsnet, uden at det pågældende organ i medlemsstaten er beføjet til at forbyde gravearbejderne som sådanne? (5) (A) Såfremt artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december</p>			
--	--	--	--	--

	<p>2006 om tjenesteydelser i det indre marked i lyset af besvarelsen af de foregående spørgsmål finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, har denne bestemmelse da direkte virkning? (B) Såfremt spørgsmål 5 (A) besvares bekræftende, følger det da af artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, at de omkostninger, der faktureres, skal beregnes på basis af de anslåede omkostninger for alle ansøgningsprocedurer, eller på basis af omkostningerne ved alle ansøgninger som den [org. s. 18] foreliggende, eller på basis af omkostningerne ved de individuelle ansøgninger? (C) Såfremt spørgsmål 5 (A) besvares bekræftende, efter hvilke kriterier skal de indirekte og de faste omkostninger efter artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked henføres til de konkrete ansøgninger om tilladelse?</p>			
T-625/16	<p><b>Przedsiębiorstwo Energetyki Cieplnej mod ECHA</b></p> <p>Påstande: — ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 af 23. juni 2016, hvormed det blev fastslået, at sagsøgeren ikke opfylder betingelserne for nedsættelse af gebyrerne for mellemstore virksomheder, og hvormed sagsøgeren blev pålagt at betale en administrationsafgift, annulleres. — ECHA's faktura nr. 10058238 af 23. juni 2016 vedrørende forskellen mellem det af sagsøgeren betalte gebyr og detgebyr, som det i medfør af ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 påhviler en stor virksomhed at betale, annulleres. — ECHA's faktura nr. 10058239 af 23. juni 2016, hvormed størrelsen af administrationsafgiften i medfør af ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 blev fastsat, annulleres. — Afgørelse nr. 14/2015 truffet af ECHA's bestyrelse den 4. juni 2015 (MB/43/2014) ME (2016) 2851 annulleres. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.01.18
C-527/16	<p><b>Alpenrind e.a.</b></p> <p>Sagen vedrører: 1) Gælder den bindende virkning af dokumenter, hvormed der er fastsat bestemmelse i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009 også i en sag ved en ret som omhandlet i artikel 267 TEUF? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: a) Gælder den nævnte bindende virkning også, såfremt der forud er gennemført en procedure for Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger, der hverken har ført til enighed eller til tilbagetrækning af de omtvistede dokumenter? b) Gælder den nævnte bindende</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.01.18

	<p>virkning også, selv om et »A 1«- dokument først udstedes, efter at værtsmedlemsstaten formelt har fastslået, at dennes lovgivning om tvungen forsikring finder anvendelse? Gælder den bindende virkning i disse tilfælde også med tilbagevirkende kraft?</p> <p>3) Såfremt der under visse betingelser foreligger en begrænset bindende virkning af dokumenter som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009: Er det i strid med forbuddet mod afløsning i artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, såfremt afløsningen ikke sker i form af udstationering gennem den samme arbejdsgiver, men gennem en anden arbejdsgiver? Har det i denne forbindelse nogen betydning, a) om denne arbejdsgiver har hjemsted i den samme medlemsstat som den første arbejdsgiver, eller b) om der eksisterer personalemæssige og/eller organisatoriske forbindelser mellem den første og den anden udsendende arbejdsgiver?</p>			
C-679/16	<p><b>A</b></p> <p>Sagen vedrører: 1) Udgør en ydelse som den personlige bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede en »ydelse ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Foreligger der en restriktion for unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til artikel 20 TEUF og 21 TEUF, når tilkendelsen af en ydelse som personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede i udlandet ikke [org. s. 15] er reguleret særskilt og betingelserne for tilkendelsen af ydelsen fortolkes således, at den personlige bistand ikke tilkendes i en anden medlemsstat, hvor den pågældende person følger et treårigt studium, der afsluttes med en kompetencegivende eksamen?– Har det betydning for bedømmelsen af sagen, at en person i Finland kan tilkendes en ydelse som den personlige bistand i en anden kommune end bopælskommunen, f.eks. hvis den pågældende studerer i en anden finsk kommune?– Er de rettigheder, der følger af artikel 19 i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, henset til EU-retten af betydning for bedømmelsen af sagen? 3. Såfremt Domstolen ved besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål fastslår, at fortolkningen af den nationale lovgivning, således som den har fundet sted i den foreliggende sag, udgør en restriktion for den frie bevægelighed: Kan en sådan restriktion alligevel være begrundet i tvungne almene hensyn, der følger af kommunens forpligtelse til at føre tilsyn med tilrådighedsstillelsen af den personlige bistand, kommunens mulighed for at vælge passende betingelser for tilrådighedsstillelsen af bistanden og opretholdelsen af sammenhængen i og effektiviteten af ordningen for personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede?</p>	<p>Justitsministeriet Børne- og Socialministeriet</p>	GA	31.01.18

C-264/16 P	<p><b>Deutsche Bahn AG m.fl. mod Europa-Kommissionen (appel)</b></p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten den 29. februar 2016 i sag T-267/12, Deutsche Bahn m.fl. mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Artikel 1, stk. 2, litra g), artikel 1, stk. 3, litra a) og b), og artikel 1, stk. 4, litra h), i Kommissionens afgørelse af 28. marts 2012 i sag COMP/39462 – Spedition (herefter »afgørelsen«) annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten. — De bøder, der er fastsat i afgørelsens artikel 2, stk. 2, litra g), artikel 2, stk. 3, litra a) og b), og artikel 2, stk. 4, litra h), annulleres eller subsidiært nedsættes disse, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	01.02.18
C-25/17	<p><b>Jehovan todistajat</b></p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal undtagelserne fra anvendelsesområdet i databeskyttelsesdirektivets artikel 3, stk. 2, fortolkes således, at den indsamling og anden behandling af personoplysninger, som udføres af medlemmerne af et trossamfund i forbindelse med deres forkyndelsesvirksomhed fra dør til dør, ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde? Hvilken betydning har det for bedømmelsen af, om direktivet finder anvendelse, for det første at den forkyndelsesvirksomhed, som oplysningerne indsamles i forbindelse med, organiseres af trossamfundet og dets menigheder, og for det andet at det samtidig også drejer sig om den personlige religionsudøvelse for trossamfundets medlemmer? 2. Skal definitionen af begrebet »register« i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra c), under hensyntagen til 26. og 27. betragtning til direktivet fortolkes således, at den samlede mængde personoplysninger, som indsamles i forbindelse med den ovenfor beskrevne forkyndelsesvirksomhed fra dør til dør på en ikkeelektronisk måde (navn og adresse samt eventuelle andre oplysninger om og karakteriseringer af personen), a) ikke udgør et sådant register, fordi kartoteker eller fortegnelser eller lignende systemer, som anvendes til søgning, ikke er udtrykkeligt omfattet af den finske lov om personoplysninger, eller b) udgør et sådant register, fordi det blandt oplysningerne under hensyntagen til deres anvendelsesformål faktisk er muligt let og uden urimelige omkostninger at udtrække informationer, der er nødvendige for en senere anvendelse, sådan som dette er fastsat i den finske lov om personoplysninger? 3. Skal formuleringen i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra d), »der alene eller sammen med andre afgør, til hvilket formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger«, fortolkes således, at et trossamfund, som organiserer en aktivitet, hvorunder der indsamles personoplysninger (bl.a. gennem inddelingen af forkyndernes aktionsområder,</p>	Justitsministeriet	GA	01.02.18

	<p>opfølgning på forkyndelsesvirksomheden og idet der føres registre over personer, som ikke ønsker at få besøg af forkynderne), for så vidt angår denne aktivitet for medlemmerne kan anses for den registeransvarlige, selv om trossamfundet gør gældende, at kun enkelte forkyndere har adgang til de registrerede informationer? 4. Skal den nævnte artikel 2, litra d), fortolkes således, at trossamfundet kun kan klassificeres som den registeransvarlige, hvis det træffer andre specifikke foranstaltninger såsom instruktioner eller skriftlige anvisninger, hvormed det styrer indsamlingen af oplysninger, eller er det tilstrækkeligt, at trossamfundet spiller en faktisk rolle i styringen af medlemmernes aktiviteter? Det er kun nødvendigt at besvare tredje og fjerde spørgsmål, hvis direktivet finder anvendelse som følge af svarene på første og andet spørgsmål. Det er kun nødvendigt at besvare fjerde spørgsmål, hvis det som følge af besvarelsen af tredjеспørsmål ikke kan udelukkes, at direktivets artikel 2, litra d), finder anvendelse på et trossamfund.</p>			
C-27/17	<p><b>flyLAL-Lithuanian Airlines</b></p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet »det sted, hvor skadetilføjeisen er foregået« i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolkes således, at det omhandler stedet for indgåelsen af de sagsøgte ulovlige aftale, der er i strid med artikel 82, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (artikel 102, litra c), TEUF), eller stedet, hvor de handlinger blev begået, hvorved den økonomiske fordel, der blev opnået ved denne aftale, blev udnyttet ved hjælp af underbudspriser (krydssubsidiering), når de konkurrerer med sagsøgeren på de samme relevante markeder? 2) Kan den skade (indkomsttab), som sagsøgeren har lidt som følge af de angivne ulovlige handlinger, som de sagsøgte har foretaget, anses som skadestilføjeise som omhandlet i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen i den foreliggende sag? 3) Kan driften af en filial af Air Baltic Corporation i Republikken Litauen under omstændighederne i den foreliggende sag anses som drift af en filial som omhandlet i artikel 5, nr. 5), i Bruxelles I-forordningen?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	01.02.18
T-506/15	<p><b>Den Hellsenske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</b></p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 22. juni 2015 »om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2015) 4076)« (1) annulleres, for så vidt som den udelukkede udgifter, som er afholdt som led i afkoblet direkte støtte for ansøgningsårene 2009, 2010 og 2011 og som led i krydsoverensstemmel-</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	01.02.18

	<p>serne for ansøgningerne fra 2011, og for så vidt som afgørelsen ikke foreskrev tilbagebetaling til Den Helleniske Republik af et beløb svarende til 10 460 620,42 EUR i medfør af Rettens dom af 6. november 2014, T-632/11, Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen, i overensstemmelse med det i stævningen anførte, om de faktiske omstændigheder og annullationsanbringenderne. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>			
T-611/15	<p><b>Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring mod Kommissionen</b></p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse af 3. september 2015 i sag 2015/4023, hvorved sagsøgeren fik fuldstændigt afslag på aktindsigt i den ikke fortrolige affattelse af Kommissionens afgørelse af 4. december 2013 i kartelsag AT/39914 — EIRD og i indholdsfortegnelsen over Kommissionens akter i denne sag, annulleres helt eller subsidiært, i det mindste for så vidt som Kommissionen har afslået at give aktindsigt i den del af den ikke fortrolige affattelse af denne afgørelse eller denne indholdsfortegnelse, hvis fortrolighed de virksomheder, som er berørt af afgørelsen, ikke havde påberåbt sig eller ikke længere har påberåbt sig. — Subsidiært — for det tilfælde at Kommissionens afgørelse af 3. september 2015 i sag 2015/4023, hvorved sagsøgeren fik fuldstændigt afslag på aktindsigt i den ikke fortrolige affattelse af Kommissionens afgørelse af 4. december 2013 i kartelsag AT/39914 — EIRD og i indholdsfortegnelsen over Kommissionens akter i denne sag, ikke og for så vidt ikke erklæres ugyldig, fordi og for så vidt som den ikke fortrolige affattelse af Kommissionens afgørelse af 4. december 2013 i kartelsag AT/39914 — EIRD og/eller den ikke fortrolige affattelse af indholdsfortegnelsen over Kommissionens akter i denne sag ikke findes — fastslås det, at Kommissionen retsstridigt har undladt at udarbejde en ikke fortrolig affattelse af sin afgørelse af 4. december 2013 i kartelsag AT/39914 — EIRD og/eller en ikke fortrolig affattelse af indholdsfortegnelsen i denne sag og at sende den til sagsøgeren.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Miljø- og Fødevarerministeriet Udenrigsministeriet</p>	Dom	05.02.18

T-235/15	<p><b>Pari Pharma mod EMA</b></p> <p>Påstande: Afgørelse ASK-11351 (Vantobra) af 24. april 2015 truffet af Det Europæiske Lægemiddelagentur (herefter »EMA«) annulleres, for så vidt som der heri gives en tredjepart aktindsigt i CHMP Assessment Report for VANTOBRA on similarity with Cayston and TOBI Podhaler (EMA/CHMP/702525/2014) og CHMP Assessment Report on clinical superiority to TOBI Podhaler (EMA/CHMP/778270/2014), i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 (1). EMA tilpligtes ikke at udbrede de dokumenter, der henvises til i den første påstand. Subsidiært, annulleres EMA's afgørelse ASK-11351 (Vantobra) af 24. april 2015, for så vidt som der heri gives en tredjepart aktindsigt i (i) CHMP Assessment Report on clinical superiority to TOBI Podhaler, (EMA/CHMP/778270/2014), uden yderligere redigeringer på side 9 (Superior Respiratory Tolerability of Vantobra over Tobi Podhaler), side 11-12 og 14 (Extrapolation of tolerability from TOBI to Vantobra), side 17-19 (Claimant's position Q.1 and assessment of the response) og side 19-23 (Claimant's position Q.2, Assessment of the response, 3. Conclusion and Recommendation), som omhandlet i bilag A1, og (ii) CHMP Assessment Report for VANTOBRA on similarity with Cayston and TOBI Podhaler, (EMA/CHMP/702525/2014), uden yderligere redigeringer på side 9-10, afsnit 2.3 (Therapeutic indication, 1) Data from field survey) og side 11-12, afsnit 2.3 (Therapeutic indication, 2) Interview of physicians in CF centers), som omhandlet i bilag A2, og påstand om, at EMA tilpligtes ikke at videregive de fornævnte dokumenter uden de redigeringer, der følger af bilag A1 og bilag A2, og EMA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Lægemiddelstyrelsen Udenrigsministeriet	Dom	05.02.18
T-729/15	<p><b>MSD Animal Health Innovation og Intervet international mod EMA</b></p> <p>Påstande: — EMA's afgørelse af 25. november 2015, som blev meddelt sagsøgerne den 3. december 2015, om at give en tredjepart adgang til oplysninger om et veterinærlægemiddel i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 (EFT 2001 L 145, s. 43) annulleres, for så vidt som afgørelsen vedrører kommercielt fortrolige oplysninger, hvis offentliggørelse vil krænke sagsøgernes rettigheder, og for så vidt som afgørelsen er forbudt i henhold til EU-retten.</p> <p>— EMA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	05.02.18



C-163/16	<p><b>Louboutin et Christian Louboutin</b></p> <p>Er begrebet [form] som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra e), nr. iii), i direktiv 2008/95/EF (henholdsvis »Form«, »shape« og »forme« i den tyske, den engelske og den franske version af varemærkedirektivet) begrænset til varens tredimensionelle egenskaber, såsom dens konturer, mål og volumen (som kan udtrykkes tredimensionelt), eller omfatter denne bestemmelse også andre (ikke tredimensionelle) egenskaber ved varen såsom farven?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	06.02.18
C-359/16	<p><b>Altun</b></p> <p>Sagen vedrører: Kan en E 101- attest, der er udstedt i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet, således som den var gældende, indtil den blev ophævet ved artikel 96, stk. 1, i forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, annulleres eller lades ude af betragtning af en anden ret end en ret i den udstationerende medlemsstat, såfremt de faktiske omstændigheder, som den skal tage stilling til, tillader den konstatering, at attesten er erhvervet eller gøres gældende på svingagtig vis?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.02.18
C-304/16	<p><b>American Express</b></p> <p>1) Finder kravet i artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), i forordning (EU) nr. 2015/751 (herefter »IGF«), hvorefter en betalingskortordning med tre parter, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses for at være en betalingskortordning med fire parter, kun anvendelse, for så vidt som denne co-brandingpartner eller agent handler som »udsteder« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 2, stk. 2, i og 29. betragtning til IGF (nemlig når partneren eller agenten har en aftale med betaleren i medfør af hvilken, vedkommende stiller et betalingsinstrument til rådighed med henblik på at initiere og behandle betalerens kortbaserede betalingstransaktioner)? 2) Hvis svaret på det første spørgsmål er »nej«, er IGF's artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), da ugyldige, for så vidt som de bestemmer, at sådanne ordninger anses for at være betalingskortordninger med fire parter, på grund af: a) en manglende begrundelse i overensstemmelse med artikel 296 TEUF b) åbenbart urigtigt skøn og/eller c) tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet?</p>	Erhvervsministeriet Finanstilsynet	Dom	07.02.18

C-643/16	<p><b>American Express</b></p> <p>1) Bliver et betalingssystem, som adgangsforsigtelsen i artikel 35, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 (herefter »PSD2«) ellers ikke ville finde anvendelse på, i henhold til PSD2's artikel 35, stk. 2, litra b), omfattet af denne forpligtelse i) ved at indgå co-brandingordninger med co-brandingpartnere, der ikke selv udbyder betalingstjenester i det pågældende system i relation til det co-brandede produktudbud, og/eller ii) ved at anvende en agent til at handle på sine vegne ved udbud af betalingstjenester? 2) Hvis svaret på det første spørgsmål er »ja«, er PSD2's artikel 35, stk. 1, da ugyldig, for så vidt som den bestemmer, at betalingssystemer med sådanne ordninger skal være omfattet af adgangsforsigtelsen, på grund af: a) en manglende begrundelse i overensstemmelse med artikel 296 TEUF b) åbenbart urigtigt skøn og/eller c) tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet?</p>	Finanstilsynet	Dom	07.02.18
C-681/16	<p><b>Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group</b></p> <p>1. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er blevet tildelt ham gældende for Forbundsrepublikken Tyskland (herefter »BRD«), under påberåbelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og Kroatien (bilag IV til tiltrædelsesakt 2003, EUT 2003, L 236, s. 797, med ændringer i henhold til EUT 2004, L 126, s. 4, for Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovenien, Ungarn, Slovakiet, Den Tjekkiske Republik; del I, bilag V, nr. 1), i tiltrædelsesakt 2005, EUT 2005, L 157, s. 268, for Rumænien og Bulgarien; bilag IV til tiltrædelsesakt 2011, EUT 2012, L 112, s. 60, for Kroatien) til BRD, når der blev ansøgt om det supplerende beskyttelsescertifikat i BRD på et tidspunkt, hvor der allerede eksisterede regler i tiltrædelsesstaterne for at opnå et tilsvarende supplerende beskyttelsescertifikat, men indehaveren af det beskyttelsescertifikat, der var tildelt gældende for BRD, ikke havde ansøgt om et sådant supplerende beskyttelsescertifikat i den pågældende tiltrædelsesstat, eller det ikke kunne tildeles ham, fordi det grundpatent, der kræves for tildeling af beskyttelsescertifikatet, manglede i tiltrædelsesstaten? 2. Gør det en forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, hvis det kun var på tidspunktet for ansøgningen om det grundpatent, der blev tildelt gældende for BRD, at der ikke kunne opnås en tilsvarende beskyttelse ved hjælp af et grundpatent i tiltrædelsesstaten, mens en sådan beskyttelse godt kunne opnås i tidsrummet indtil offentliggørelsen af den ansøgning, som ligger til grund for det tildelte grundpatent, der gælder for BRD? 3. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er tildelt ham gældende for Forbunds-</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	07.02.18

	<p>republikken Tyskland (BRD), under påberøelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og Kroatien til BRD, når indførslen af produkterne sker efter udløbet af det supplerende beskyttelses-certifikats gyldighedsperiode, der var fastsat i den oprindelige tildelingsafgørelse, men før udløbet af beskyttelses-certifikatets seks måneder forlængede gyldighedsperiode, som blev tildelt ham på grundlag af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004? 4. Gør det i Kroatiens tilfælde en forskel for besvarelsen af det tredje spørgsmål, at den særlige ordning som følge af Kroatiens tiltrædelse i 2013 først trådte i kraft den 26. januar 2007, efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 – i modsætning til de øvrige medlemsstater, der var tiltrådt før den 26. januar 2007, nemlig Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien og Bulgarien?</p>			
T-74/16	<p><b>POA mod Kommissionen</b></p> <p>Påstande: — Afgørelse Ares(2015)5632670 truffet af Generalsekretariatet den 7. december 2015 om afslag på den genfremsatte begæring, der blev indgivet af sagsøgeren ved skrivelse af 15. september 2015, hvorved sagsøgeren i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) begærede aktindsigt i dokumenter angående en cypriotisk producentorganisations ansøgning om registrering af betegnelsen »Halloumi« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT 2012 L 343, s. 1), annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger til advokatbistand.</p>	<p>Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>08.02.18</p>